

ת"פ 56750/06/14 - מדינת ישראל נגד נהוראי איטח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56750-06-14 מדינת ישראל נ' איטח(עציר)
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד ניר בינשטוק נגד נהוראי איטח (עציר)
הנאשם	ע"י עו"ד מאיר ארנפלד

הכרעת דין

רקע:

בחלקו הכללי של כתב האישום נטען כי הנאשם ומר נ' י' פ (להלן- **המתלונן**) עבדו יחד במסעדת "X" (להלן- **בית העסק**) בירושלים. בעובדות כתב האישום נטען עוד כי ביום 16.05.12 בסמוך לשעה 21:23, בזמן שהשניים עבדו במסעדה, החל ביניהם סכסוך על רקע ענייני עבודה במסעדה. בעקבות האמור, נטל הנאשם בקבוק זכוכית, שבר אותו והלם בו בראשו של המתלונן מספר פעמים. בעל המסעדה, מר דוד שטיצר (להלן- **מר שטיצר** או **בעל המסעדה**), הבחין במתרחש, וניגש לעזרתו של המתלונן שדם ירד מראשו. הנאשם שלף סכין וניסה לדקור את המתלונן, אולם מר שטיצר הרחיק אותו מן הנאשם. מיד לאחר מכן, ברח הנאשם מן המסעדה. המתלונן פונה לבית החולים ונגרם לו חתך בקרקפת.

נוכח האמור, הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה כשעברין מזוין, לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), וכן עבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לאישום ניתנה בדיון מיום 29.11.2017 (כב' השופט י' שמעוני), ולפיה הנאשם אישר כי עבד במסעדת "מטרו בייגלס" כמצוין בחלקו הכללי של כתב האישום, אולם הכחיש את יתר העובדות המיוחסות לו, תוך שטען לטעות בזיהוי.

בימים 06.11.2018, 20.02.2019 ו-09.09.2019 התקיימו ישיבות הוכחות. מטעם המאשימה העידו עד תביעה 1, מר עמוד 1

שטיצר; עד תביעה 2, המתלון; עד תביעה 3, רס"ר אבי שבתאי (להלן- **רס"ר שבתאי**); ורפ"ק רמי לבקוביץ (להלן- **רפ"ק לבקוביץ**). מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ורפ"ק יובל שטאל (להלן- **רפ"ק שטאל**).

תמצית עדויות התביעה:

רפ"ק לבקוביץ שירת בתקופה הרלבנטית לאישום כקצין יחידה במרחב ציון. עדותו הראשית לוותה ברענון זכרוננו מדוח הפעולה שערך (ת/1), ולפיו ביום האירוע נתקבלה קריאה על אדם דקור. בהגיעו למקום האירוע הבחין בצוות שטיפל בבחור שדימם, שאז נכנס לחנות והחל לגבות פרטים. לדבריו, החשוד לא היה באותה העת במקום, אולם היה מוכר לבעל העסק ולמתלון.

המתלון מסר בעדותו בבית המשפט כי ביום האירוע עבד בבית העסק. השעה הייתה לקראת סגירה והוא שטף כלים. תוך כדי שטיפת הכלים נכנס אדם לבית העסק, המתלון הסתובב "ובלי ששמתי לב מה קורה קיבלתי בקבוק בראש" (עמ' 24 לפרוט', ש' 12-13). המתלון העיד כי החל מרגע זה הוא זוכר את צעקות מר שטיצר, בעל המסעדה, אולם אינו זוכר את יתר פרטי האירוע. כשנשאל בעדותו הראשית מי הוא אדם שתקף אותו, השיב כי מדובר בבחור שעבר בבית העסק יום לפני- זהו גם היום היחיד שראה אותו. כשהתבקש למסור את שמו של התוקף מסר כי אינו זוכר את השם אבל לאחר ריענון זיכרוננו בהודעתו במשטרה מסר כי שם התוקף הוא נהוראי, שמו של הנאשם. המתלון המשיך וסיפר בעדותו כי יום לפני האירוע הגיע הנאשם לעבוד בבית העסק, אולם המתלון התקשה לעבוד עמו, עד אשר הנאשם עזב את המקום. למחרת, ביום האירוע, הלך המתלון למשמרת בבית העסק ועבר דרך חנות בשכונת גאולה בה עבד חברו. משהגיע למקום התברר לו כי הנאשם עובד שם, שאז החל מתפתח ויכוח בין השניים במהלכו נאלצו עובדי המקום להפריד ביניהם. המתלון לא זיהה את הנאשם באולם בית המשפט נוכח חלוף הזמן.

רס"ר שבתאי תיאר את פעולות החקירה שביצע בתיק. העד מסר כי הייתה להם ידיעה על קיומן של מצלמות במקום האירוע, אולם בניגוד למצב כיום, לא הייתה יחידה מיוחדת הדואגת לפריקת מצלמות. משכך, סיפר כי הזדקקו לסיועו של בעל העסק, מר שטיצר, אולם למרות ניסיונות רבים לא הצליחו להשיג את הצילום המתעד חזותית את האירוע.

מר שטיצר, בעל המסעדה, מסר עדותו באמצעות היוועדות חזותית, נוכח מגוריו בחו"ל. מר שטיצר מסר כי אינו זוכר את שמו של המתלון, וכאשר נשאל לגבי היכרותו עם הנאשם, מסר כי האחרון עבד אצלו יום-יומיים. העד סיפר כי ניגש למסור הודעתו במשטרה כי הייתה מריבה בין שני ילדים, הוא קרא לאמבולנס אולם אינו זוכר את פרטי האירוע. בזמן האירוע, כך מסר, היה עסוק בקופה שאז שמע צרחות ומריבות. כאשר נשאל האם מה שמסר בהודעתו לאבי שבתאי, גובה הודעתו, היה נכון השיב כי חלפו 7 שנים מיום האירוע, והוא אינו זוכר את שם החוקר. לבסוף, הוגשה הודעתו של מר שטיצר מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן- **פקודת הראיות**), והדברים יובאו בהרחבה בהמשך.

תמצית עדויות ההגנה:

הנאשם העיד כי האירוע המיוחס לו בכתב האישום לא היה ולא נברא. בתוך כך, הוא אינו חולק על כך שעבד בבית העסק, אולם הוא אינו מכיר את המתלון ולא היה לו שום סכסוך עמו. הנאשם מסר כי בבית העסק עבדו עשרות עובדים.

יוער כבר עתה כי לאחר שמסר הנאשם את עדותו בבית המשפט, התנגד כי ישמעו הסיכומים בתיק באותו היום. בהחלטתי מאותו היום הבהרתי כי בהחלטות קודמות שניתנו על ידי הובהר כי סיכומים ישמעו בסיום פרשת ההגנה, ומכל מקום ניתנה לצדדים הפסקה קצרה להיערך לסיכומים. דא עקא, ההגנה בחרה שלא להשמיע סיכומיה, על פי הוראת הנאשם, ומשכך ביקש ב"כ הנאשם לראות בטיעוניו במסגרת טענת "אין להשיב לאשמה" כתקפים גם לשלב הסיכומים (ראו בעמ' 49 לפרוט' הן את בקשת ב"כ הנאשם והן את החלטתי בעניין).

ההגנה הביאה לעדות מטעמה את רפ"ק יובל שטאל, ששימש בתקופה הרלבנטית לאישום כאחראי על החקירות בתחנת לב הבירה. העד נשאל לגבי הפעולות הנדרשות לאחר אירוע כדוגמת האירוע נשוא כתב האישום. עדותו ניתנה, בעיקרה, על מנת לעמוד על מחדלי החקירה הנטענים על ידי ההגנה, ומשכך תובא עדותו בחלק הרלבנטי בהמשך הדברים.

דין והכרעה:

המאשימה סומכת ידה על עדויות המתלון ומר שטיצר, בתוספת חיזוקים נוספים. לשיטתה יש בראיות אלה כדי להוביל למסקנה המרשיעה את הנאשם מעל לכל ספק סביר. מנגד, טענתה המרכזית של ההגנה הינה טענת "טעות בזיהוי", ולפיה הנאשם הוא לא האדם שביצע את התקיפה. ראוי לציין כי העבירה המיוחסת לנאשם בוצעה, כך נטען, בשנת 2012. כתב האישום הוגש בשנת 2014 ומאז הגשתו התנהלו ההליכים בעצלתיים. אני מוצאת לציין פרט זה שכן חלוף הזמן השפיע, במידה כזו או אחרת, על יכולת העדים לתאר את האירוע מזיכרונם, והמאשימה נאלצה, לא אחת, לרענן זיכרונם.

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ובחנתי את הראיות שהובאו לעיוני, אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש בפלילים והוכיחה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו מעבר לכל ספק סביר, והכל כמפורט להלן;

א. עדות המתלון

עדותו של המתלון הייתה מהימנה עליי, ולא ראיתי סיבה לפקפק בה, ובפרט בהינתן העובדה כי המתלון הדגיש את הפרטים שאינו זכור כראוי. כאמור, המתלון העיד כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום עבד בבית העסק מזה מספר חודשים. ביום האירוע שטף כלים במסעדה, שאז הוכה בראשו באמצעות בקבוק זכוכית. המתלון נשאל באשר לזהות תוקפו והשיב כי "בחור שעבד שם יום לפני וזה היום היחידי שראיתי אותו" (עמ' 24 לפרוט', ש' 18), ומיד אחר כך הבהיר כי אינו זוכר את שמו אולם ממה שראה בהודעה במשטרה מסר כי שם התוקף הינו נהוראי (שם, ש' 14-13). בתוך כך, וכאשר התבקש המתלון לספר מדוע תקף אותו נהוראי, השיב כי יום לפני האירוע היו חילופי דברים בין השניים בחנות

בשכונת גאולה בירושלים, במהלכה נאלצו גורמים שלישיים להפריד ביניהם. מחקירתו הראשית עלה כי לאחר האירוע בעל המסעדה ביקש מן המתלון להגיע ולראות סרטונים של המקום, שאז ראה את כל התקיפה והשתלשלות העניינים. לשאלת המאשימה מסר המתלון כי מי שהוא ראה בסרטון מכה אותו הוא אותו נהוראי "לא זוכר כרגע אבל זכור לי שזה היה מי שהיה שם יום לפני, נהוראי" (עמ' 25 לפרוט', ש' 9). יתר על כן, המתלון לא זכר האם הנאשם באולם בית המשפט הוא האדם שתקף אותו, אם לאו (עמ' 26 לפרוט', ש' 26-27).

בחקירתו הנגדית נשאל המתלון האם קיימת האפשרות לפיה יש בחור נוסף בשם נהוראי שהוא אינו הנאשם שעבד עמו בבית העסק, ולכך השיב כי אינו זוכר (עמ' 26 לפרוט', ש' 27). עוד נשאל לגבי האפשרות לפיה מר שטיצר, בעל העסק, הוא זה שמסר למתלון את שם תוקפו- נהוראי, ולכך השיב בשלילה "אין אפשרות כזאת. בזמן המקרה הבעלים כבד דיבר איתו, פנה אליו בשמו" (עמ' 26 לפרוט', ש' 6).

מעדותו בבית המשפט עלה כי המתלון מסר גרסתו במשטרה כשבעה חודשים לאחר המקרה. עם זאת, לא התרשמתי כי השיהוי בהגשת התלונה במשטרה יש בו, בנסיבות המקרה דנא, כדי לפגום במהימנות גרסתו. המתלון ציין בעדותו כי "לאחר המקרה לא הייתי במצב של להתעסק בזה. בחיי האישיים לא הייתה לי תקופה קלה ולא היה לי זמן להתעסק בזה ולקח לי זמן להחלים מהפציעה" (עמ' 25 לפרוט', ש' 12-13). אכן, ניכר היה כי האירוע נשוא כתב האישום היווה אירוע שהותיר בו חותמו השלילי, ולראיה המתלון לא שב לעבוד בבית העסק לאחר האירוע. יתר על כן, עם פניית המשטרה למתלון, כשבעה חודשים לאחר המקרה, ניגש האחרון לתחנה למסור גרסתו, מבלי שניסה להתחמק מחובתו.

בהסתמך על עדותו של המתלון, כמו גם ממוצגים ת/2 ו-ת/3 המהווים אישורים רפואיים המוכיחים כי נגרמה למתלון פגיעה בראשו במועד האירוע, ניתן לקבוע כי במהלך משמרת בבית העסק, אשר במהלכה שטף המתלון כלים, הגיע אדם בשם נהוראי, אשר עבד עם המתלון יום לפני כן בבית העסק "מטרו בייגלס", והכה אותו בראשו באמצעות בקבוק זכוכית. המתלון התקשה לומר האם הנאשם בבית המשפט, ששמו כאמור נהוראי, הוא אותו הנהוראי שעבד עמו בבית העסק ותקף אותו. בחקירתו הנגדית נשאל המתלון כיצד הוא יודע מהו שמו של אותו עובד שעבד עמו יום לפני כן, ולכך השיב המתלון בביטחון ובבהירות כי השניים עבדו במשמרת יחד יום לפני האירוע, ומטבע הדברים היה עליו לקרוא בשמו. עוד אציין התרשמתי לפיה אין למתלון ספק בדבר זהות הפוגע בו, והעובדה כי לא אישר כי הנאשם באולם בית המשפט הוא העובד שעבד עמו יום לפני האירוע איננה נשענת רק על חלוף הזמן אשר השפיע על יכולתו לזכור, כי אם על חשש מסוים מפני הנאשם. מכל מקום, וכפי שעוד יפורט, יתר הראיות בתיק מובילות לכדי מסקנה לפיה אותו אדם בשם נהוראי שתואר על ידי המתלון הוא-הוא הנאשם.

ב. עדותו של מר שטיצר

מר שטיצר היה הבעלים של בית העסק, מסעדת "מטרו בייגלס", וכיום הוא מתגורר באוקראינה. משכך, ביקש ב"כ המאשימה לשמוע את עדותו באמצעות היוועדות חזותית. בעדותו מסר כי אינו זוכר את שמו של המתלון, אולם כאשר נשאל לגבי שמו של הנאשם, נהוראי איטח, מסר "הוא עבד אצלי יום יומיים אולי שלושה" (עמ' 40 לפרוט', ש' 23). מר שטיצר נשאל מדוע מסר הודעה במשטרה ביום 16.05.12 והשיב "כי הייתה מריבה בין שני ילדים. קראתי לאמבולנס,

משטרה לא זוכר מה היה שם" (שם, ש' 25).

מר שטיצר השיב לאורך עדותו בבית המשפט כי אינו זוכר את פרטי המקרה, ולעיתים אף עלה הרושם כי אינו מעוניין לסבך את הנאשם במיוחס לו. כך למשל, כאשר נשאל מי היו מעורבים במריבה האלימה השיב "לא זוכר. יכול להיות שהבחור שאמרת את השם שלו" (עמ' 41 לפרוט', ש' 1). מכל מקום, נוכח תשובותיו הוגשה לבקשת המאשימה הודעתו במשטרה, מכח סעיף 10א לפקודת הראיות, וסומנה ת/8 (וראו החלטתי לעניין זה בעמ' 41 לפרוט', ש' 29-32).

הודעתו של מר שטיצר במשטרה ניתנה ביום האירוע ובסמיכות זמנים לו. במסגרת הודעתו זו מסר כי ביום האירוע, בסמוך לשעה 21:00 הבחין בנאשם, נהוראי איטח, אשר סיים משמרת בוקר בשעה 15:00, מגיע למסעדה. הובהר על ידי מר שטיצר כי הנאשם הינו עובד חדש בבית העסק ומועסק אצלו מזה שבוע ימים. מר שטיצר סיפר כי הנאשם נכנס אל בית העסק לאחר שכבר נסגר, "נכנס פנימה, לקח בקבוק זכוכית של קוקה קולה, בידו השמאלית והכה את העוד (צ"ל עובד- ש.ל.ב.) בשם נתי בפניו פצע אותו חתך אותו ירד לנתי פייבש דם מהראש ובידו השנייה אחז בסכין גדולה אשר הוציא אותה מאחור וניסה לדקור את נתי" (ת/8, ש' 4-6). בהמשך הודעתו הבהיר מר שטיצר את התערבותו באירוע, כמו גם הרקע לאירוע שהינו ויכוח על פינוי אשפה. לקראת סיום הודעתו נשאל מר שטיצר האם ראה את הנאשם תוקף את המתלונן באמצעות בקבוק והשיב "כן ראיתי אותו ואז ראיתי אותו מוציא את הסכין" (ת/8, ש' 23).

הגם שהחלטתי לעניין קבלת הודעת מר שטיצר במשטרה ניתנה כבר במהלך הדיון, מצאתי להרחיב בקצרה באשר להתקיימותם של התנאים הנדרשים לפי סעיף 10א לפקודת הראיות;

באשר לתנאי הראשון, לפיו מתן האמרה הוכח בבית המשפט, תנאי זה מתקיים בענייננו. מר שטיצר אישר בעדותו כי מסר הודעה במשטרה ביום האירוע, קרי 16.05.12. יתר על כן, העד אישר כי החתימה על ההודעה הינה חתימתו שלו (עמ' 42 לפרוט', ש' 9), ואף נתבקש על ידי המאשימה לחתום חתימתו על דף נייר ולהציגה. חתימתו זו נמצאה תואמת לחתימה ע"ג ההודעה שמסר במשטרה (כאמור, ת/8). עוד יצוין כי מהודעתו של מר שטיצר עולה כי החוקר שגבה את תלונתו הוא רס"ר שבתאי. ממוזכר נ/1 שהוגש על ידי ההגנה, ונכתב על ידי רס"ר שבתאי, עולה כי ביום 16.05.12 הגיע לתחנת המשטרה מר שטיצר ומסר את גרסתו לאירוע כפי שניתנה בהודעתו. מן האמור עולה כי מתן האמרה הוכח כראוי, ומתקיים התנאי הראשון לפי סעיף 10א(א)(1) לפקודת הראיות.

באשר לתנאי השני, ברי שתנאי זה אף הוא התממש עם מתן עדותו של מר שטיצר באמצעות היוועדות חזותית וחקירתו על ידי הצדדים.

התנאי השלישי מורה כי "העדויות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה" (סעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות). תשובותיו של מר שטיצר מלמדות על כך שאינו זוכר את אשר התרחש בשנת 2012, והדבר מובן בנסיבות העניין. בתוך כך, כאשר נשאל באיזה אופן התקוטטו השניים מסר "לא זוכר. גם לא ראיתי" (עמ' 41 לפרוט', ש' 5); כאשר עומת עם גרסת הנאשם לפיה הנאשם כלל לא נכח בבית העסק מסר "אין לי הרבה מה להגיד. יכול להיות שהוא באמת לא היה במקום העבודה בכלל. היו מלא אנשים אחרי זה

לא זוכר בדיוק מי היה שם" (שם, ש' 20-19) ובהמשך תשובתו אף הרחיק עצמו ממקום האירוע במוסרו "אני אישית לא הייתי פיזית בעבודה, הגעתי כמה דקות אחרי זה וראיתי שם בלאגן... לא ראיתי את זה בעיניים שלי" (שם, ש' 22-20). מדבריו של מר שטיצר עולה כי ייתכן ובזמן האירוע היה מחוץ לבית העסק וייתכן כי היה בקופה, כפי שמסר בהודעתו, אולם כיום אינו זוכר לומר את אשר התרחש "אין לי שום עניין לשקר אני לא במקום הזה. יכול להיות שהייתי בחוץ ויכול להיות גם שהייתי בקופה לא מתנגד לזה" (שם, ש' 27-26) ובהמשך "אני לא ממש זוכר מה היה שם. אתה מכניס אותי לפינות" (עמ' 43 לפרוט', ש' 1).

עולה איפא כי מר שטיצר לא זוכר את האירוע המדובר, כמו גם פרטים שמסר בהודעתו, ואף יתרה מכך עדותו בבית המשפט שונה מהותית מן הפרטים שמסר במשטרה בסמוך לאירוע. כך לדוגמה מסר כי "כנראה שלא היה קשר עין" (עמ' 43 לפרוט', ש' 4) וכן "לא ראיתי ניפוח בקבוק. אני באתי אחרי וראיתי שיש בלאגן וצעקות" (שם, ש' 11). כאשר נשאל בחקירתו הנגדית לגבי הסתירה בדבר המידע שמסר במשטרה לפיו ראה את שלב ניפוח הבקבוק השיב "אני לא ראיתי. לא יודע מי אמר כזה דבר" (שם, ש' 18).

הנה כי כן, ובהמשך להחלטתי מיום 09.09.19, נתקיימו כלל התנאים הנדרשים להגשת אמרתו של מר שטיצר במשטרה על פי פקודת הראיות. מספר טעמים מובילים אותי להעדיף את גרסתו של מר שטיצר במשטרה על פני עדותו בבית המשפט (ראו סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות). ראשית, אין לחדד כי מדובר בפרק זמן של שבע שנים מיום האירוע, ועל כן אך טבעי כי האירועים לא יהיו טבועים בזיכרונו של מר שטיצר במועד מתן עדותו. שנית, הודעתו של מר שטיצר במשטרה ניתנה בסמוך מאוד לאירוע. כך, רפ"ק לבקוביץ הגיע למקום האירוע בשעה 21:28 (ת/1), והודעתו של מר שטיצר נגבתה כשעה וחצי לאחר מכן בשעה 22:48. בנוסף, הודעה זו של מר שטיצר ניתנה מיוזמתו ועל ידו, מבלי שנשאל כל שאלה מנחה. למעשה תלונתו של מר שטיצר היא הגרסה הראשונה שניתנה בתחנת המשטרה והנוגעת לאירוע. ולסיום, למשמע עדותו של מר שטיצר התרשמתי כי מדובר במקרה ישן נושן אשר מר שטיצר היה מעדיף לא להיחקר עליו ולא להיכנס לפרטיו. העובדה כי בחקירתו הנגדית אישר כי קיימת אפשרות לפיה המתלון הוא זה שהחל במהומה (עמ' 43 לפרוט', ש' 22) מחזקת את התרשמתי זו. כלל הטעמים שפורטו לעיל מובילים אותי להעדיף את הודעתו של מר שטיצר במשטרה ואף להעניק לה משקל גבוה.

בהמשך ישיר, הרי שלפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, מקום בו נסמכת הרשעתו של נאשם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, נדרשת ראייה לחיזוקה. בפסיקה נקבע לא אחת שדי כי ראיית החיזוק תאמת פרט רלבנטי לעבירה הכלול באמרה, ואין זה נדרש כי החיזוק יתייחס בהכרח לשאלה במחלוקת (ראו ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.09.15), בפס' 31 וכן ההפניות שם).

חיזוק כאמור ניתן לראות במזכר ת/1 שנכתב על ידי רס"ר לבקוביץ אשר מסר עדותו בבית המשפט, ומזכרו הוגש בהסכמת הצדדים (ראו בעמ' 22 לפרוט', ש' 6). במזכר זה מתאר רפ"ק לבקוביץ כי עם הגעתו לזירה שוחח עם המתלון שמסר לו כי במהלך ויכוח עם הנאשם, הכה האחרון בראשו באמצעות בקבוק זכוכית. מעבר לכך, וכאן העיקר, רפ"ק לבקוביץ מתאר במזכרו כי שוחח אף עם מר שטיצר, בעל העסק, וזה תיאר בפניו את התרחשויות האירועים. התרחשויות זו זהה בעיקרה להודעתו של מר שטיצר במשטרה, ולפיה שמע את השניים מתווכחים במטבח, ולפתע שמע קול ניפוח זכוכית. כאשר הגיע מר שטיצר למטבח הבחין במתלון מדמם בראשו ובנאשם מחזיק בסכין לבנה.

עוד מסר מר שטיצר בהודעתו במשטרה כי "לציין כי הוא עובד אצלי רק כשבוע" (ת/8, ש' 4), פרט זה לפיו הנאשם עבד בבית העסק לזמן קצר, מחוזק גם על ידי עדות הנאשם בבית המשפט שמסר כי עבד בבית העסק כשבוע ימים (עמ' 46 לפרוט', ש' 12). חיזוק נוסף אף מגיע מכיוונו של המתלונן שמסר בעדותו כי לאחר ששוחרר מבית החולים ביקש ממנו מר שטיצר להגיע לבית העסק על מנת להראות לו סרטונים של האירוע (עמ' 25 לפרוט', ש' 6). פרט זה מחזק את הודעת מר שטיצר במשטרה, לפיה מסר כי יש בבית העסק שלו מצלמות המתעדות את האירוע.

זאת ועוד; הלכה למעשה, עדות המתלונן והודעת מר שטיצר במשטרה מחזקות האחת את השנייה, ויוצרות תשתית ראייתית איתנה המבססת את הרשעת הנאשם. כך, וכפי שהובא לעיל, מצאתי את עדותו של המתלונן מהימנה ונטולת כל מניע זר. המתלונן עמד על כך שמי שהכה אותו בבקבוק זכוכית הוא אדם בשם נהוראי, אשר היה עובד חדש בבית העסק ועמו עבד יום קודם לאירוע נשוא כתב האישום. הודעתו של מר שטיצר במשטרה מלמדת כי הנאשם העונה לשם נהוראי איטח- הוא אותו עובד בשם נהוראי אליו התייחס המתלונן. העובדה כי המתלונן לא זיהה את הנאשם באולם בית המשפט, בחלוף 7 שנים מיום האירוע, אין בה כדי לפגוע במהימנות עדותו. המתלונן הפגין ביטחון כאשר שב וחזר על זהות תוקפו, הגם שלא ידע לומר אם בחלוף השנים זהו הנאשם הנוכח באולם בית המשפט. יובהר עוד כי בהודעתו של מר שטיצר במשטרה מסר את מספר הטלפון של הנאשם נהוראי, אשר זהה למסר הטלפון שמסר הנאשם בחקירתו.

ג. גרסת הנאשם

בעדותו של הנאשם בבית המשפט מסר כי לא היו דברים מעולם. לדבריו, לא הכה את המתלונן וממילא לא התקיימה קטטה ביניהם. לדבריו, הוא אכן עבד בבית העסק לתקופה קצרה של כשבוע, אולם לא הכיר כלל את המתלונן "אני לא מכיר אותו. עבדתי במקום הזה, אין ויכוח. אולי הצטלבו בינינו המבטים אבל לקחת את זה למקום שרבותי איתו? מה פתאום" (עמ' 46 לפרוט', ש' 8-9).

בהודעתו במשטרה (ת/4) שנמסרה כשבועה חודשים לאחר האירוע ביום 30.12.12 מסר כי לא פצע את המתלונן וכי הוא מתבלבל עם מישהו אחר. לדבריו, הוא עבד יחד עם המתלונן בבית העסק אולם המתלונן ראה אותו "רק יום אחד אולי יומיים" (ש' 13). הנאשם לא חלק על כך שייתכן והאירוע קרה, אולם הדגיש כי עקב בלבול מייחסים לו את התקיפה.

לאחר שמיעת פרשת התביעה טענה ההגנה כי אין להשיב לאשמה. טענה זו נדחתה על ידי עוד במועד הדיון. מכל מקום, ולאור בקשת ב"כ הנאשם לראות בטיעוניו לעניין זה כסיכומים, הרי שאתייחס לטענתו המרכזית והיא כי עומדת לזכותו טענת "טעות בזיהוי". לדבריו, המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש בפלילים להוכיח כי הנאשם הוא האדם שתקף את המתלונן.

אינני שותפה לדעה זו של ב"כ הנאשם. הלכה למעשה, מבקשת ההגנה להיבנות מתזה לפיה אדם אחר, ששמו כשם

הנאשם, ואשר גם כן הועסק בבית העסק לזמן קצר, הוא זה אשר תקף את המתלון. ברם, תזה זו אין לה על מה להישען, והיא עומדת בסתירה לעדויות ברורות המפלילות את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. שילוב הודעתו של מר שטיצר במשטרה (ת/8) יחד עם עדותו של המתלון בבית המשפט, מוביל למסקנה אחת ברורה ולפיה הנאשם הוא זה שתקף את המתלון במכת בקבוק בראשו. הדברים שמסרו השניים לרפ"ק לבקוביץ, אשר נכתבו במזכר ת/1, מחזקים את גרסאותיהם אלה.

ההגנה טענה כי הודעתו של מר שטיצר במשטרה סותרת את הדברים שמסר לרפ"ק לבקוביץ שתועדו במזכר ת/1. כך, בהודעתו במשטרה מסר מר שטיצר לשאלת החוקר כי ראה את הנאשם תוקף את המתלון באמצעות בקבוק (ת/8, ש' 23), בעוד במזכרו של רס"ר לבקוביץ צוין כי מר שטיצר מסר הדברים הבאים: "כיום בזמן שהותו במזנון ליד פתח החנות שני הבחורים המעורבים שהו במטבח כאשר לפתע החלו צעקות ביניהם. לדבריו לפתע שמע קול של ניפוץ זכוכית כאשר רץ למטבח הבחין בנפילתו כאשר הוא מדמם מראשו..." (טעויות במקור - ש.ל.ב.). דברים אלה שמסר מר שטיצר לרס"ר לבקוביץ נמסרו כשעה וחצי לפני שמסר הודעתו במשטרה, ואולם לא מצאתי כי יש בהן כדי ללמד על סתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין. ראשית יאמר כי הדברים האמורים במזכר ת/1 נכתבו על ידי רפ"ק לבקוביץ כפי שקלט אותם ממר שטיצר, בעל העסק. במובן זה מהווים הם עדות מפי השמועה. ברם, במקרה דנן הוגשה הראיה בהסכמת הצדדים ומשכך יש לראות בה ראייה קבילה (ראו לעניין זה ב-ע"פ 4204/07 יניב סוויסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.10.08), בפס' 10). עם זאת, בשים לב לאופייה של ראייה זו המתעדת דברים שנמסרו לרס"ר לבקוביץ על ידי אדם אחר, הרי שערכו המרכזי של מזכר ת/1 הינו בהיותו ראייה מחזקת, ובענייננו יש במזכר האמור כדי לחזק את זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה.

יתר על כן, ולגופו של עניין, הרי שאין המדובר בסתירה משמעותית. יש להניח כי מיד כאשר שמע מר שטיצר קול ניפוץ הזכוכית, הגיע תוך שניות מספר אל מטבח בית העסק, והבחין באשר התרחש בין הנאשם למתלון, כמו גם בהוצאת הסכין. יתר על כן, בשלב זה התערב מר שטיצר באירוע, באופן שמשך את הנאשם מן המתלון (ת/8, ש' 6-7). אפשרות סבירה והגיונית היא כי כאשר מסר במשטרה שראה את הנאשם תוקף את נתי באמצעות בקבוק התכוון הוא לשלב בו הגיע למטבח, שניות ספורות לאחר המקרה, וראה את הנאשם ואת המתלון החבול בראשו. ברי כי המסקנה היחידה העולה בקנה אחד עם השכל הישר כאשר ראה מר שטיצר את השניים, ובפרט את המתלון חבול בראשו ומדמם, היא כי הנאשם הכה אותו באמצעות הבקבוק. אף אם אניח כי מר שטיצר הגיע אל חלל המטבח לאחר פגיעת הבקבוק בראשו של המתלון, הרי שאין בכך כדי להוביל למסקנה אחרת מלבד הרשעתו של הנאשם, שכן, כזכור, הרשעתו נסמכת גם על עדותו של המתלון שמסר כי נהוראי שעבד עמו יום לפני האירוע הוא זה שתקף אותו באמצעות בקבוק זכוכית.

ד. חבלה חמורה

המאשימה מייחסת לנאשם, כך על פי כתב האישום, עבירה של חבלה כשעברין מזוין לפי סעיף 335(א) + סעיף 333 לחוק העונשין, דהיינו כי עשה שימוש בנשק קר בדמות בקבוק זכוכית שבור באמצעותו הכה במתלון וגרם לו חבלה חמורה. חבלה חמורה מוגדרת בסעיף 34 כד לחוק העונשין, ולפיו "חבלה חמורה" - חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי

פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים.

בעובדות כתב האישום צוין כי המתלון פנה לקבלת טיפול בבית החולים ונגרם לו חתך בקרקפת. המאשימה אף הגישה לעיוני תעודות רפואיות המעידות על כך, ובמהלך שמיעת הראיות נדמה כי ההגנה כלל לא חלקה על עניין זה. ברם, אינני סבורה כי בנסיבות העניין דנא ניתן לראות בחבלה שנגרמה למתלון ככזו העולה כדי חבלה חמורה, ותחת זאת יש לקבוע כי הנאשם הוביל לפגיעתו של המתלון באמצעות נשק קר, לפי סעיף 335(א)(1) + 334 לחוק העונשין. פצע מוגדר בחוק העונשין "פצע" - חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום, וסבורני כי הגדרה זו של פגיעת המתלון תואמת יותר את הנזק שנגרם לו. הלכה למעשה, הרי שמדובר באותה העבירה, כאשר ההבדל בין השניים הינו הרכיב התוצאתי במעשיו של הנאשם (ומשכך עבירת הפגיעה כשעברין מזוין הינה עבירה קלה יותר מן העבירה המקורית שיוחסה לנאשם). בשים לב לאמור, ברי כי ניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן וכי בית המשפט מוסמך להרשיעו בעבירה זו (ר' סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982).

ה. מחדלי חקירה

ההגנה הדגישה במהלך שמיעת הראיות בתיק את קיומם של מחדלי החקירה, אשר מצדיקים לשיטתה את זיכוי של הנאשם. בתוך כך, בעדותו של רס"ר שבתאי הוברר כי צילומי מצלמת האבטחה של בית העסק לא נתפסו במשך תקופה של כשבעה חודשים; חקירתו של הנאשם בוצעה בחלוף 7 חודשים; העובדה כי לא נערך עימות בין המתלון לנאשם; וכן כי לא נערך עימות בין מר שטיצר לבין הנאשם.

לאחר עיון ובחינה סבורני כי אין במחדלי החקירה כדי להוביל לזיכוי של הנאשם מן המיוחס לו, כמפורט להלן;

כידוע, "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם" (ראו בע"פ 5633/12 **נימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.07.13). עם זאת, בהלכה פסוקה נקבע כי במסגרת בחינתם של מחדלי החקירה על בית המשפט להעריך האם מחדלי החקירה מקימים חשש שמא הגנתו של הנאשם קופחה נוכח הקושי להתגונן מול התשתית הראייתית המרשיעה, באופן העולה לכדי פגיעה בזכותו היסודית של הנאשם להליך הוגן (ראו ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.16)).

ראשית, יוזכר כי חקירתו של הנאשם בוצעה בחודש דצמבר, כשבעה חודשים לאחר המקרה, לאור העובדה כי לא אותר באזור מגוריו. כך, מזכר ת/7 מיום 19.05.12 שנכתב על ידי יובל שטאל מלמד כי נשלח צו מעצר לתחנת עציון על מנת לעצור את הנאשם, אולם משהכוח ניגש לביתו הרשום של הנאשם נמסר להם כי הוא אינו נוכח שם. לבסוף, הוכרז הנאשם כדרוש חקירה וכעולה ממזכר נ/1 הוא אותר באקראי ביום 30.12.12 בתל אביב. רפ"ק שטאל, שהיה אחראי חקירות בעת הרלבנטית והובא לעדות מטעם ההגנה מסר כי עם איתורו של הנאשם על ידי המשטרה הושלמה החקירה (עמ' 36 לפרוט', ש' 4-7). הסבריו של רפ"ק שטאל לעניין זה מניחים את הדעת. אכן, לא יכול להיות חולק כי במהלך שבעת החודשים בהם לא אותר הנאשם לא התקדמה המשטרה באופן משמעותי בחקירת התיק ועל כך יש להצר. נראה

כי התנהלות זו קשורה לקושי באיתורו של הנאשם.

באשר לתפיסת מצלמות האבטחה בבית העסק, ממזכר ת/5 עולה כי רס"ר שבתאי יצר קשר עם מר שטיצר ביום 17.05.12 לגבי סרטוני מצלמת האבטחה, והאחרון מסר לו כי אינו יודע כיצד לצרוב את הצילום המתעד את האירוע ועל כן עליו להמתין לנציג חברת מחשוב שיטפל בנושא. הובהר עוד על ידי רס"ר שבתאי בעדותו בבית המשפט כי כיום קיימת יחידה מיוחדת האחראית על תפיסת מצלמות, ואולם בעת הרלבנטית לאישום זה לא כך היה הדבר. הלכה למעשה, מאז אותה הודעה של מר שטיצר בדבר המתנה לאיש מחשוב שסייע לו לצרוב הסרטונים, לא עשתה המשטרה כל מאמץ לפנות בשנית אל בעל העסק על מנת להשיג את הסרטונים.

אכן, לא יכול להיות חולק כי תיעוד חזותי של אירוע פלילי הוא דבר מבורך במסע אחר חקר האמת. עם זאת, המציאות מלמדת כי אין הדבר נגיש בכל מקרה, ואין המדובר בתנאי מחייב לצורך הרשעה. בסופו של יום לבית המשפט סמכות להרשיע נאשם על סמך עדות אחת ויחידה, ומעבר לכך, הרי שעל פי עקרונות שיטתו המשפטית נדרשת המאשימה להציג את סך הראיות המספיקות להרשעתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ולא מוטלת עליה החובה לתפוס ולהציג את כלל הראיות האפשרויות- "הדין הוא שדי בראיה" "מסקנת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המכסימלית" שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209). במקרה דנן, מוטב היה לו המאשימה הייתה פונה בשנית ובשלישית אל בית העסק בעניין התיעוד החזותי, כמו גם מנסה לצרוב את החומר בעצמה, ואולם בהינתן העדויות הקיימות בתיק אינני סבורה כי יש במחדל זה להוביל לזיכויו של הנאשם או ביטול האישום נגדו, וייתכן כי יהיה מקום לבחון המחללים בשלב גזירת הדין. אוסיף על כך שמעדותו של המתלונן עולה שהוא עצמו ראה את הצילומים, ואלה הראו את הנאשם תוקף אותו באמצעות בקבוק. הדבר מביאני למסקנה שגם אם היו נתפסים הסרטונים, לא היה בהם כדי לסייע להגנה דווקא.

באשר לעימות בין המתלונן לנאשם, הרי שממזכר ת/6 מיום 31.12.12 עולה כי המתלונן סרב לערוך עימות מול הנאשם, ושיחת הטלפון של רס"ר שבתאי למתלונן בבקשה לערוך עימות נבעה מבקשתו של הנאשם בחקירתו (ת/2, ש' 23). מוכנה אני לקבל כי מקום בו מבקש נאשם לערוך עימות מול המתלוננים נגדו- תתקבל בקשתו. בכך, צועדת המשטרה צעד נוסף אל עבר חקר האמת. דא עקא, וכפי שהובא, המתלונן סרב לעימות כאמור, ומשכך יש להניח כי המשטרה החליטה לוותר על קיומו. בהינתן הנסיבות האמורות, אינני סבורה כי יש בהיעדר עימות מול המתלונן משום מחדל חקירתי היורד לכדי קיפוח הגנתו של הנאשם.

סוף דבר;

עדות המתלונן והודעת מר שטיצר במשטרה בסמוך לאירוע, כמו גם חיזוקים נוספים שפורטו לעיל, כדוגמת מזכר ת/1 שנכתב על ידי רפ"ק לבקוביץ והוגש בהסכמת הצדדים, וכן תעודות רפואיות המעידות על פציעת המתלונן, כל אלה מובילים למסקנה אחת, ולפיה ביום האירוע הגיע הנאשם לבית העסק, הכה את המתלונן בראשו באמצעות בקבוק זכוכית והחזיק בסכין שלא כדין. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת פציעה כשעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין וכן בביצוע עבירת החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א חשוון תש"פ, 19 נובמבר 2019, במעמד הצדדים